

ΓΙΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ βασιλεὺς τῶν
ζιγάντων

ΑΡ
103

‘Η Ταταμπού πάνω στην κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού παλεύει και κτυπιέται μ’ έναν Κουκουβαγιάνθρωπο. ‘Η θέσις της είναι αφάνταστα τραγική!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

«ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΒΡΑΓΧΙΑ»

‘Ο Κραγιαμπού και η Βάντα έχουν εγκατασταθή τώρα στο Μεγάλο Λιμάνι της ‘Αφρικής.

‘Εκεί έχουν στη διάθεσί τους ένα Καράβι και όλες τις συσκευές και σκάφανδρα για καταδύσεις...

Τό θνείρό τους είναι να

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

βρούνε τρόπο πού νά μπορούν νά ζούν και νά κινούνται κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Όπως ζούν και κινούνται έξω στη στεριά. (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 102.

Θέλουν ἔτσι, νὰ ἐξερευνήσουν τὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσας. Νὰ μελετήσουν τὴ ζωὴ τῶν τροπακτικῶν θηριῶν καὶ τεράτων ποὺ βρίσκονται στὴν ὑγρὴ αὐτὴ Ζούγκλα!

Κάθε τόσο βουτᾶνε στὰ βαθεῖα νερά, κἀνώντας τὰ πειράματά τους. Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνουν. Ἐχουν ἀρχίσει πιά ν' ἀπογοητεύονται.

Ὁ Ποκοπικό ποὺ κατεβαίνει συχνὰ καὶ τοὺς βλέπει, κοροϊδεύει τὶς ἀποτυχίες τους.

Μὰ κάποια φορὰ ἀπ' ὅλες σοθαρεύει. Τοὺς παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ νὰ φτειάχνουν σκάφανδρα, μάσκες καὶ ἄλλα πολύπλοκα μηχανήματα.

— Ἐξέρετε τίποτα; τοὺς λέει σὲ μιὰ στιγμῇ. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ σκαρώνετε, εἶναι σαχλαμάρα ὑπόθεσις. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πᾶτε μὲ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ!...

Νευριασμένος καθὼς εἶναι, ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες του ὁ Κραγιτσιμπού, κάνει νὰ τὸν πετάξῃ στὴ θάλασσα. Ὅμως ἡ Βάντα τὸν συγκρατεῖ:

— Λέγε, Ποκοπικό!... Τί σκέφτηκες ἐσύ;

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ κάνει: Οἱ ψάρακες μὲ πλεμόνια, σὰν τὰ δικά σας, ἀναπνεύουν;

— Ὅχι! Μὲ βράγχια.

— Τό λοιπόν, αὐτὸ εἶναι!..

— Τί;

— Νὰ ψαρέψετε δυὸ ψάρια, στὸ μπόι σας. Νὰ τοὺς βγάλετε τὰ βράγχια, νὰ τὰ φορέσετε τοῦ λόγου σας. Καὶ νὰ γίνετε... σκυλόψαρα!

Οἱ δυὸ νέοι μαρμαρώνουν!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, σὰν ἀγάλματα. Τέλος, ψιθυρίζουν χαμένους:

— Βράγχια!... Αὐτὸ εἶναι! Πρέπει ν' ἀποκτήσουμε «μηχανικά» βράγχια!...

Ἡ «ΧΡΥΣΟΡΟΛΟΓΑΡΑ»

Ἡ Βάντα, τρελλὴ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀρπάζει τὸν τερατάμορφο νᾶνο. Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν φιλεῖ μὲ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη!

— Μπράβο, Ποκοπικάκι!.. Τώρα θὰ εἶμασ' εὐτυχισμένοι!

— Γιατί; Ἐπειδὴς θὰ γίνετε... σκυλόψαρα;

Τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό καὶ χαρὰ δείχνει καὶ ὁ Κραγιτσιμπού. Ἀρπάζει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς συντρόφισσάς του τὸ Νᾶνο. Ἀρχίζει νὰ τὸν φιλεῖ κι αὐτὸς.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας», διαμαρτύρεται:

— Σὲ παρακαλῶ, κύριε!

Ἀφοῦ μὲ φιλοῦσε ἡ Δεσποινίς. Γιατί τῆς κόβεις τὴ φόρα; Κᾶνε ὑπομονή! Ἄμα τέλος ἡ Κοπέλλα, μὲ περινᾶς τοῦ λόγου σου... δεύτερο χέρι!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ὀλόχροο ρολοῖ του:

— Πᾶρ' το, Ποκοπικό! Στὸ χαρίζω, γιὰτ' εἶσαι ὁ πιὸ ἐξυπνος βλάκας τοῦ Κόσμου!

Ὁ Νᾶνος τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα:

— Σὲ μερῶ μ' ὅλη μου

την καρδιά! Μὰ τοῦ λόγου σου τώρα, πῶς θὰ βλέπης τὴν ὥρα;

— Ὁ Κραγιαμποῦ χαμογελάει:

— Δὲν πειράζει. Θὰ ρωτάω ἐσένα καὶ θὰ μοῦ λές!

— Ὁ Ποκοπίκο συμφωνεῖ:

— Ναί! Ἀλλὰ ὄχι νὰ μέ ρωτᾷς κάθε τόσο καὶ λιγάκι. Θὰ μοῦ τὸ... χαλάσης τὸ ρημάδι!

Καὶ κρῦβει ἀμέσως τὸ χρυσὸ ρολοῖ στὸ μέσα τσεπάκι τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του, μουρμουρίζοντας:

— Τώρα θὰ μπορῶ νὰ με-

τράω καὶ πόσους... σφάζω τὴν ὥρα!

Τέλος, ἀποχαιρετᾷ τὸν εὐεργέτη του:

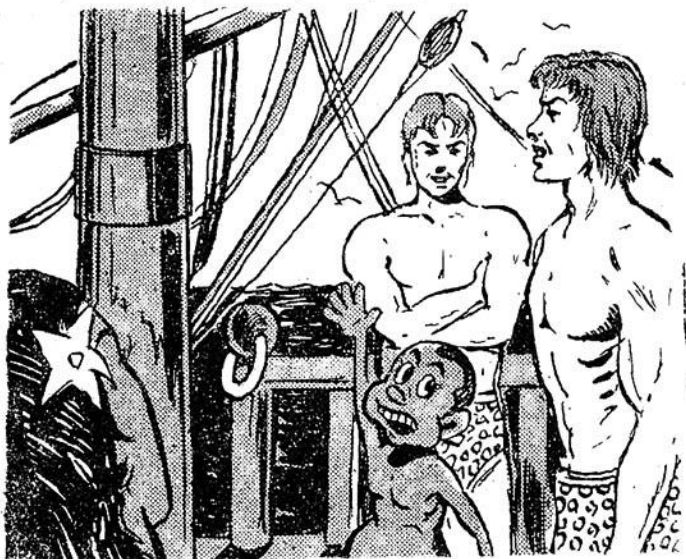
— Ἀλεβρουάρ, τὸ λοιπὸν, μάγκα.

— Φεύγεις, Ποκοπίκο;

— Στρίβω κατεπειγόντως. Καθότι μπορεῖ νὰ μετανοιώσης καὶ νὰ μοῦ τὸ ζητᾷς ὅπισθεν! Πάντως, ἕνα σοῦ λέω: Γιὰ νὰ μοῦ χαρίσης τέτοια χρυσορολογάρα, σημαίνει, ἀδερφέ μου...

— Τί;

— Πῶς τυγχάνεις μέγα κορόιδο!

Οἱ ἥρωές μας, χαρούμενοι καὶ πανευτυχεῖς ἀρμενίζουν στὸ κατὰστρωμα τοῦ ὁμορφου ἱστιοφόρου τοῦ Κραγιαμποῦ καὶ τῆς Βάντας.

Καὶ μ' ἓνα πῆδημα βουτάει ἀπὸ τὸ κατάστρωμα στὴ θάλασσα. Ὑστερα, κολυμπώντας, βγαίνει στὴ στεριά τοῦ λιμανιοῦ. Τὸ βάζει στὰ πόδια!

.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα στρώνονται ἀμέσως στὴ δουλειά. Τώρα ξέρουν πιά τί ζητᾶνε. Πρέπει νὰ φτιάξουν μηχανικά βράγχια. Ἴδια μὲ τῶν ψαριῶν. Μονάχα μὲ αὐτὰ θὰ μποροῦν ν' ἀναπνέουν, νὰ ζοῦν καὶ νὰ κινοῦνται στὸν ἀνεξερεύνητο βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσας. Στὴν «Υγρὴ Ζούγκλα», ὅπως τὴ λένε.

Πουλώντας τὰ διαμάντια ποὺ τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ Ταρζάν, ἔχουν ἀποκτήσει πάρα πολλὰ χρήματα. Ἔτσι μποροῦν καὶ ἀγοράζουν ὅλα τὰ σύνεργα καὶ ὕλικά ποὺ χρειάζονται γιὰ τὰ πειράματά τους. Πληρώνουν ἀκόμα καὶ δυὸ ἐπιστήμονες: ἓναν μηχανικὸ καὶ ἓναν χημικὸ. Κι αὐτοὶ τοὺς βοηθᾶνε καὶ τοὺς καθοδηγοῦν στὶς προσπάθειές τους.

Ο ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ ΖΗΛΕΥΕΙ!

Ὅμως, ὁ παντοδύναμος Νάχρα Ντού, κάτω στὴ βαθεῖα κοιτάκωμῃ του, παρακολουθεῖ, κυττάζοντας στὴ μαγικὴ κρυσταλλένια μπάλλα του, ὅλα ὅσα κάνουν οἱ δυὸ νέοι.

Καὶ τὸν θυμώνει ἀφάνταστα

ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκουν. Δὲν θέλει νὰ ὑπάρχῃ στὸν Κόσμο κανένας ἄλλος, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ καταφέρῃ κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτόν. Καὶ τὸν μάγο Ἀχάχα Μπούφ, ποὺ εἶχε παρουσιαστῇ στὴ Ζούγκλα, τὸν ἐξώντωσε...

Ἔτσι, στρώνεται ἀμέσως καὶ αὐτὸς στὴ δουλειά. Πασχίζει ν' ἀνακαλύψῃ, ὅχι βέβαια ἕναν «μηχανικὸ», μὰ ἓναν μαγικὸ τρόπο, ποὺ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ θυθίζεται καὶ νὰ ζῇ κάτω ἀπὸ τὶς ἐπιφάνειες τῶν θαλάσσιων.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος ἄλλοτε εἶναι καλὸς καὶ πονόψυχος καὶ ἄλλοτε κακὸς καὶ σκληρόκαρδος! Ὁ χαρακτήρας του εὐκόλα μεταβάλλεται. Καὶ εἶναι συχνὲς οἱ μεταπτώσεις του ἀπὸ τὸ καλὸ στὸ κακὸ καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ καλὸ!

Τώρα ἡ ψυχὴ του ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ μῖσος γιὰ τὰ δυὸ ὑπέροχα Παιδιά: τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ὑποψιάζεται τὶς κακὲς προθέσεις τοῦ Νάχρα Ντού. Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς φορὲς ποὺ ὁ Ποκοπίκο κατεβαίνει στὸ Μεγάλο Λιμάνι καὶ ἐπισκέπτεται τὸ Ἔργαστήριό ποὺ ἔχουν σκαρώσει μέσα στὸ Ἰστιοφόρο τους, τοῦ λέει:

— Ἐσένα, καθὼς ξέρω, σὲ ἀγαπάει πολὺ ὁ Μάγος.

— Βεβαίως! Τυχγάνει τρελ-

λ'α έρωτευμένος μαζί μου!

— Σέ παρακαλώ, λοιπόν, νά πηγαίνης πότε - πότε στήν καταπακτή του. Νά κατασκοπεύης κάθε ύποπτη κίνησι, ή πράξι του...

— Καί πρόσεξε καλά: "Αν τόν δής νά κάνη καμμιά βρωμοδουλειά, νά τρέξης άμέσως νά μάς ειδοποιήσης!

— 'Ο Ποκοπίκο δέχεται:

— 'Εξ αίτίας της χρυσορολογάρας πού μου χάρισες, θά σου τήν κάνω τή χάρι. Καί κατάσκοπος θά γίνω, λόγω ώρολογιακής εύγνωμοσύνης!

.

Τήν πρώτη φορά πού ό Νά νης έπισκέπτεται τήν υπόγεια κατακόμβη του μονόφθαλμου Νόχρα Ντού, τόν βλέπει νά βολοδέρνεται με τά μαγικά του σύνεργα καί φίλτρα:

— Γειά σου, μπάρμπα Κύκλωπα, μοναχομμάτη! του λέει. Μπάς καί σκαρώνεις καμμιά βρωμοδουλειά;

— 'Ο Μάγος γελάει πάντα με ό,τι του λέει ό Ποκοπίκο. Γιατί κάθε κουθέντα του την παίρνει για χωρατό.

.

— Λοιπόν; ρωτάει τó Νάνο. ό Κραγιαμπού, σάν τόν βλέπε. νά ξαναγυρίζη στό 'Ιστιοφόρο; Τί κάνει ό Νόχρα Ντού;

— Καλά, εύχαριστώ! του αποκρίνεται σοδαρά.

— Μήπως είδες καμμιά ύ-

ποπτη κίνησι;

— "Όχι! "Όλα έν τάξει καί παρατάξει!

Αυτό ξαναγίνεται πολλές πολλές φορές. "Όμως ό Ποκοπίκο έπαναλαμβάνει στερεότυπας:

— 'Εν τάξει καί παρατάξει!

Καί ό Κραγιαμπού δέν παύει νά συμβουλεύη τó Νάνο:

— "Αν τόν δής νά κάνη καμμιά βρωμοδουλειά, νά μάς ειδοποιήσης άμέσως!

Η «ΒΡΩΜΟΔΟΥΛΕΙΑ»

Καί νά: Κάποια μέρα φθάνει άλαφιασμένος ό Ποκοπίκο στό Μεγάλο Λιμάνι. Βουτάει στά νερά. Φθάνει, κολυμπώντας, στό Καράβι. Καί σκαρφαλώνει στό κατάστρωμα:

— Τί τρέχει; τόν ρωτάνε άνήσυχοι καί μ' ένα στόμα, ό Κραγιαμπού καί ή Βάντα.

— Άδερφέ μου τρέχα!

— Τί;

— 'Ο μπάρμπα Μοναχομμάτης κάνει τή βρωμολουλειά!.. Μπορεί όμως, τώρα νάχει καί τελείωση!

— Μά μίλησε, επί τέλους! Τί κάνει;

— 'Ο Νάνος μурμουριζει:

— Με τó μπαρδόν κι όλας, μά τή «βρωμοδουλειά» πού έκανε, τήν είδα με τά μάτια μου καί τή μύρισα με τή μύτη μου!...

— Τί έκανε, δηλαδή;

— Νά: τόν σύλληψα έπαυτοφώρω... πρòς νερού του! Θέλεις, άδερφέ μου, χειρότε-

ρη... βρωμοδουλειά απ' αὐ-
 απ' αὐτή;

Καὶ οἱ δυὸ Νέοι, ξεκαρδί-
 ζονται στὰ γέλια!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γκαουρ κατε-
 βαίνει, πότε - πότε, κάτω στὸ
 Μεγάλο Λιμάνι. Τοῦ ἀρέσει
 νὰ βλέπη τὸ Ἑργαστήριό τῶν
 δυὸ Παιδιῶν. Καὶ παρακολου-
 θεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὰ πειράμα-
 τα ποὺ κάνουν γιὰ νὰ ἐφεύ-
 ρουν τὰ περίφημα «Μηχανικά
 Βρέγχια» τους!...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάν-
 τα, τοῦ ἔχουν, πολλὲς φορές,
 μιλήσει γιὰ τοὺς θρύλους τῶν
 γεροθαλασσινῶν. Πῶς ὁ βυ-
 θός, τάχα, τῆς τροπικῆς θά-
 λασσας, εἶναι κι αὐτὸς μιὰ
 ἀπέραντη καὶ ἄγρια «Υγρὴ
 Ζούγκλα»! Μὲ ἀμέτρητες φυ-
 λές Ψαρανθρώπων. Μὲ ὑδρό-
 θια ἀγρίμια, θειὰ, φίδια καὶ
 ὄρνια ἀκόμα τῆς θάλασσας!
 Πῶς εἶναι ἐπίσης, γεμάτος ἀ-
 τίμητους θησαυροὺς ἀπὸ χρυ-
 σάφι καὶ πολὺτιμα πετράδια!

Οἱ διηγῆσεις αὐτὲς ἔχουν
 κεντρίσει ἀφάνταστα τὸ ἐνδια-
 φέρον τοῦ μελαψοῦ Γίγαντα.
 Λαχταράει νὰ μπορέσῃ κι' αὐ-
 τὸς νὰ κατεβῇ κάποτε στὸ βυ-
 θὸ τῆς θάλασσας. Νὰ παλέ-
 ψῃ μὲ τὰ θειὰ καὶ τὰ τέρα-
 τὰ τῆς Ν' ἀρπάξῃ τοὺς ἀτί-
 μητους θησαυροὺς ποὺ εἶναι
 κρυμμένοι ἐκεῖ κάτω! Νὰ γε-
 μίσῃ μὲ αὐτοὺς μεγάλα καρά-
 βια. Νὰ τὰ στείλῃ στὴν ἀγνω-
 στη, μὰ πολυαγαπημένη του

πατρίδα: τὴν ἔνδοξη καὶ ἀθά-
 νατη Ἑλλάδα!...

Περνάει ἔτσι, πολὺς καιρὸς
 ἀκόμα. Ὡσπου τέλος, ἰκά-
 ποια νύκτα, τὸ θαῦμα γίνε-
 ται:

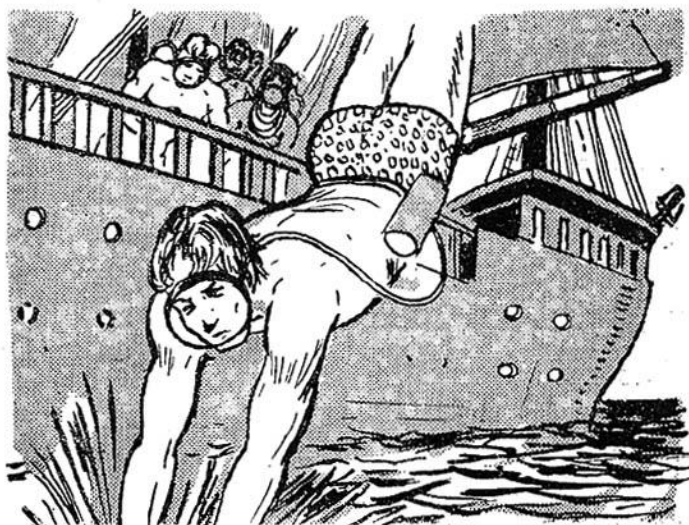
Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Θύελλα
 καταφέρνουν, πρὶν ἀπὸ τὸ Νά-
 χρα Ντοῦ, νὰ πραγματοποιη-
 σοῦν μιὰ μεγάλῃ καὶ κατα-
 πληκτικὴ ἐφεύρεσι: τὰ «Μη-
 χανικά Βρέγχια»!

Εἶναι μιὰ μικρὴ συσκευή
 ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν κρεμάσῃ
 κανεὶς στὴ ζώνῃ τῆς μέσης
 του...

Τὸ μηχανήμα αὐτό, ἔχει τὴν
 ἱκανότητα ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὸ
 νερὸ τὸ ὀξυγόνο ποὺ περιέχει.
 Καὶ μὲ μιὰ λασιχένια σωλή-
 να, νὰ τροφοδοτῇ συνεχῶς μὲ
 αὐτὸ τὸν δῦτη. Ποῦ τὸ εἰσπνέ-
 ει ἀπὸ τὸ στόμα!

Ἔτσι, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος
 νὰ κινῆται λεύθερα μέσα στὸ
 νερό. Νὰ περπατᾷ, νὰ τρώῃ
 καὶ νὰ κοιμᾶται ἀκόμα!...

Ὅσο γιὰ τὴ μεγάλη πίεσι
 τῆς θάλασσας, στὰ μεγάλα
 βάθη, οἱ Ἐπιστήμονες ποὺ
 ἐχρησιμοποίησε ὁ Κραγιαμ-
 ποῦ, ἔχουν βρῇ τὸ ἀντιφάρμα-
 κο. Εἶναι μιὰ ραδιενεργὸς ἀ-
 λειφὴ ἀτομικῆς ἐνεργείας.
 Αὐτὴ διασπᾷ συνεχῶς τὰ συμ-
 πιεσμένα μόρια τοῦ νεροῦ, γύ-
 ρω ἀπὸ τὰ κορμιά ποὺ προ-
 στατεύει. Ἔτσι ἡ τρομακτικὴ
 πίεσι, δὲν θὰ τοὺς γίνεταί κα-
 θόλου αἰσθητὴ! Θὰ περνᾷ
 ἔντελῶς ἀπαράτηρητῃ...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ὁ Ποκοπικό, ἔχουν φορέσει τὰ «τεχνητὰ βράγχια» τους. Πρῶτος πηδάει στὴ θάλασσα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Οἱ δυὸ Νέοι φτειάχνουν ἐπὶ τέτοιες συσκευές: Δυὸ γιὰ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέϊν. Δυὸ γιὰ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Δυὸ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους. Καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ποκοπικό...

Γιὰ τὴ Χουχού, δὲν περισσεύει καμμιὰ. Μὰ οὔτε κι αὐτὴ δείχνει διάθεσι γιὰ τέτοιες περιπέτειες:

— Ἐγώ, καλέ, καὶ νύφη νὰ μὲ κάνετε, δὲν κατέρχομαι ἐπὶ τοῦ πάτου τοῦ βυθοῦ. Ἀπεχθάνομαι τὰς μπουρμπουλήθρας. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὀλας!

Μὰ οὔτε καὶ ἡ Τζέϊν δέχεται νὰ διασκινδυνεψῇ κόπω σι' ἄγρια βάθη τῆς θάλασσας. Θὰ μείνῃ στὴ σπηλιὰ τους μαζί μὲ τὴν πυγμαία...

Ο

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αὐτὸ τὸ πρωτὶ ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ὁ Ποκοπικό, ἔρχονται στὸ πέτρινο βουνό. Θὰ πάρουν μαζί τους τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Κι ὅλοι μαζί θὰ κατέβουν στὸ Μεγάλο Λιμάνι, ποὺ βρίσκεται τὸ Ἰστιοφόρο.

“Έχουν φέρει μαζί τους και τις θαυματουργές συσκευές.

“Όμως, ή Ταταμπού δέν είναι έτοιμη ακόμα:

— Κατεβήτε, σιγά - σιγά, τὰ βράχια έσείς κ' έφθασα! τούς λέει. Δέν θά σ'ας κάνω νά περιμένετε.

“Έτσι και γίνεται...

Μά ή πανώρια ‘Ελληνίδα άργεί πολύ νά κατέβη στους πρόποδες, πού τήν περιμένουν οί τέσσερες σύντροφοι.

‘Ο Γκαούρ, πού έχει άρχισει ν' άνησυχή, στέλνει τόν Ποκοπίκο.

‘Ο Νάνος σκαρφαλώνει σθέλτος στά βράχια...

Σέ λίγο, κατεβαίνει ήσυχος ήσυχος...

—Τί τρέχει, Ποκοπίκο; Γιατί άργεί ή Ταταμπού;

—Τυγχάνει όλίγον άπασχολημένη! Μόλις τελέψει θά κατέλθη...

‘Ο μελαψός γίγαντας θυμώνει:

—Έπί τέλους! Τί κάνει τόση ώρα;

‘Ο Νάνος τοῦ άποκρίνεται σοβαρός:

—“Έχει πιαστή μ' έναν Κουκουθαγιάνθρωπο!... Θά τόν έσφαζα, μά δέν έχει οὐδόλως σβέρκο!... Πώς νά τοῦκοθα τό τσερβέλο;

“Όλοι, φυσικά, γελᾶνε άκούγοντάς τον. Κανένας δέν παίρνει στά σοβαρά τὰ λόγια του.

Μά ό Γκαούρ άρχίζει νά σκαρφαλώνη άνήσυχος στά βράχια. “Όμως σάν φθάνη στήν κορφή, είναι άργά πιά.

Τό μόνο πού προφθαίνει νά δη, είναι ένα τρομακτικό πλᾶσμα. Γκρεμοτσακίζεται άπό τὰ βράχια κράζοντας σπαρτακτικά:

— Κουκουάϊ!... Κουκουάϊ!

Καί νά τί είχε συμβή:

‘Η Ταταμπού ήταν έτοιμη νά κατέβη, όταν ένα παράξενο ποδοβολητό φθάνει σ' αὐτιά της. Μαζί και ένα πολύ δυνατό κράξιμο κουκουθάγιας:

Κουκουάϊ!... Κουκουάϊ!

Κ' ένα άπαίσιο Τέρας παρουσιάζεται μπροστά της. Μοιάζει μέ γιγαντόσωμον άράπη πού πάνω στους ώμους του βρίσκεται ένα υπερφυσικό κεφάλι κουκουθάγιας! Χωρίς νά μεσολαβή καθόλου λαϊμός! Τά μάτια του είναι μεγάλα και γουρλωμένα...

Πάνω άπό τό αλόκοτο αὐτό στοιχειό φτερουγίζει ό τετραπέρατος Πίκ. Τό άγαπημένο και πιστό κοράκι τοῦ Γκαούρ.

Τό μεγάλο μαῦρο Πουλί, κράζει άγρια...

‘Ο Κουκουθαγιάνθρωπος αὐτός μ' ένα ξαφνικό πήδημα, χύνεται πάνω στήν άμοιρη Ταταμπού. Τὰ μεγάλα σουθλερά του νύχια χώνονται στίς μελαψές της σάρκες...

ΠΤΩΣΙ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ!

“Όμως ή άτρόμητη Ταταμπού, καθόλου δέν τὰ χάνει. Τραβάει μέ λύσσα τό μαχαίρι της. Ζητάει νά σπαράξη τό Τέρας.

Ἐκεῖνο τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι. Τῆς τὸ κρατάει γερά. Καί μιὰ τρομακτική πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσα τους.

Μὰ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, γρήγορα ἔρχεται σὲ δύσκολη θέσι. Τὸ φοβερὸ θεριὸ ἔχει καταξেসκίσει μὲ τὰ νύχια του τὸ κορμὶ τῆς. Τὴν κτυπάει καὶ μὲ τὸ κοντόχοντρο γαμψὸ ράμφος του...

Ὁ Πικ ὅλο καὶ χαμηλώνει, κράζοντας πᾶνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους...

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή χύνεται στὸ Τέρας. Γαντζώνεται στοὺς ὦμους του. Καί μὲ τὸ σκληρὸ μαῦρο ράμφος, τὸ κτυπάει στὰ μάτια. Τὸ τυφλώνει!...

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ ὁ Γκαοῦρ σκαρφαλώνοντας στὰ βράχια, φθάνει στὴν κορφή.

Ὁ Κουκουθαγιάνθρωπος, κράζοντας ἀπαίσια καὶ τρομακτικά, στριφογυρίζει σὰν δαιμονισμένος. Φθάνει σ' ἕναν ἀκρινὸ βράχο. Καί, τυφλὸς καθὼς εἶναι, γκρεμοσκαίζεται στὸ φρικτὸ βάραθρο!

Ἔτσι καί, κτυπώντας μὲ ὀρμὴ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, πρὶν ἀκόμα φθάσῃ κάτω, εἶναι νεκρός!

Μὰ καὶ ἡ Ταταμποῦ βρίσκειται σὲ κακὰ χάλια...

Ὁ Γκαοῦρ τὴ σηκώνει στὰ χέρια του. Τὴ φέρνει μέσα στὴ σπηλιά. Περιποιεῖται πρόχειρα τὶς πληγὲς τοῦ κορμιοῦ τῆς.

Τέλος, τὴν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ. Κατεβαίνει πάλι στοὺς

πρόποδες τοῦ παρήφανου βουνοῦ του...

Ἡ ἐμφάνισι τοῦ Κουκουθαγιανθρώπου τὸν ἔχει ἀνησυχίσει πολὺ. Τέτοιο Τέρας πρώτη φορὰ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοῦ στὴ Ζούγκλα.

Στὸν Ταρζάν, στὸν Κραγιαμποῦ καὶ στὴ Βάντα, λέει πὼς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Ὁ γιὸς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τοῦ δίνει δυὸ συσκευές μὲ τὰ «Μηχανικὰ Βράγχια».

Ὁ Γκαοῦρ τὰ παίρνει. Ἀποχαιρετᾷ τοὺς φίλους του. Καί ξανανεβαίνει βιαστικὸς στὴν κορφή. Πρέπει νὰ βοηθήσῃ τὴν πολυαγαπημένη του συντρόφισσα...

Ἐκεῖνοι παίρνουν τὸ δρόμο πρὸς τὸ Λιμάνι, ποὺ τοὺς περιμένει τὸ Ἰστιοφόρο τους...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ποκοπικό κάνει λογαριασμὸ στὰ δάκτυλά του. Καί βρίσκει πὼς περισσεύει ἀκόμα μιὰ συσκευή. Αὐτὴ ποὺ δὲν δέχτηκε νὰ πάρῃ ἡ Τζέιν.

Θερμαπαρακαλᾷ, λοιπόν, τὸν Κραγιαμποῦ:

— Δῶσ' τη μου ἐμένα, βρὲ πιτσιρικά! Ἔτσι νὰ συχωρεθοῦν τ' ἀποθαμένα καὶ τὰ ζωντανὰ σου!

Ἐκεῖνος παραξενεύεται:

— Μὰ ἀφοῦ ἔχεις μιὰ συσκευή! Τί σοῦ χρειάζεται καὶ ἄλλη;

‘Ο Νάνος του ἐξηγεί τὸ σχέδιό του:

— Λέω νὰ τὴν κρεμάσω στὸ λαιμὸ τοῦ Καθαρόδαιμου. Κ’ ὕστερις νὰ φρακάρω τὸ σωλῆνα στὰ ρουθούνια του... “Ετσι, θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο μου ὄνειρο!...

— Μπά;! Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο σου ὄνειρο;

— Νὰ κατέλθω ἐπὶ τοῦ βυθοῦ... καθαλλάρης!

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΒΥΘΟ!

Τέλος, φθάνουν κάτω στὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς. ‘Ο Ταρζάν, ποὺ ξέρεי ἀπὸ καράβια, ἀναλαθαίνει κυβερνήτης τοῦ ‘Ιστιοφόρου...

Καὶ μὰ! νύκτα ξεκινᾶνε κρυφὰ ἀπὸ κάποια ἀπόμερη κ’ ἐρημικὴ ἀκτὴ...

Τὸ Καράβι παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ Δύσι. Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἀρμενίζουν μὲ καλὸ καιρὸ...

“Ετσι φθάνουν πολὺ βαθειά. Σ’ ἓνα σημεῖο ποὺ γύρω τους δὲν βλέπουν παρὰ μονάχα θάλασσα καὶ οὐρανό!...

‘Εκεῖ τὸ ‘Ιστιοφόρο σταματάει. Ρίχνει ἄγκυρα.

‘Ο βυθὸς τῆς θάλασσας στὸ μέρος αὐτό, βρίσκεται πολὺ βαθειά...

‘Ο Κραγιαμποῦ ἀσφαλίζει, μὲ τὴν ἀτομικὴ ραδιενεργὸ ἀλειφή, πρῶτα τὸ μισόγυμνο κορμὶ τοῦ Πατέρα του. “Υστερὰ τὸ δικό του. Μετὰ τοῦ Ποκοπίκου. Καὶ τέλος, κάνει νὰ δώσῃ τὸ βαζάκι στὴ Βάντα.

Μὰ ὁ Νάνος προφθαίνοντας τοῦ τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια. Καὶ τοῦ λέει μὲ τὸ πιὸ ἀθῶο ὕφος τοῦ κόσμου:

— Ἐσὺ κουράστηκες! Κᾶνε στὴ πάντα τώρα. Τὴ Δεσποινὶς θὰ τὴν ἀλείψω τοῦ λόγου μου καὶ ἰδιοχειρῶς!...

Σὲ λίγο ὅλοι εἶναι ἔτοιμοι!

‘Ο ἀνεξερεύνητος βυθὸς τῆς ἄγριας τροπικῆς θάλασσας — ἢ «Υγρὴ Ζούγκλα» — περιμένει τώρα νὰ τοὺς δεχθῇ φιλόξενα!

Ποιὸς ξέρει τί ἀλλόκοτα πλάσματα καὶ τρομακτικὰ Τέρατα θ’ ἀντικρύσουν σὲ λίγο τὰ μάτια τους!...

Πρῶτος βουτάει στὰ νερά, ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν! ‘Ο ὑπέροχος καὶ δοξασμένος “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας.

“Υστερα, μαζί - μαζί, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα.

‘Ο Ποκοπίκο στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος πάνω στὸ κατάστρωμα. Τέλος ἐφαρμόζει καλὰ στὴ μύτη του τὸ λαστιχένιο σωλῆνα. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του, ξεφωνίζοντας ἡρωϊκά:

— Πίσω Βυθὲ καὶ σ’ ἐφαγασααα!...

Καὶ βουτάει... ἀνάσκελα στὰ νερά, γιὰ νὰ πάῃ γοῦρι!

ΦΑΚΑ

ΓΙΑ ΤΑ... ΨΑΡΑΚΑ!

Οἱ τέσσερες σύντροφοι κα-

τεθαίνουν αργά, για πολλή ώρα, βαθεία στο υγρό βασίλειο της θάλασσας. Τα μάτια τους δέν έχουν συνηθίσει ακόμα να βλέπουν στο μισοσκόταδο.

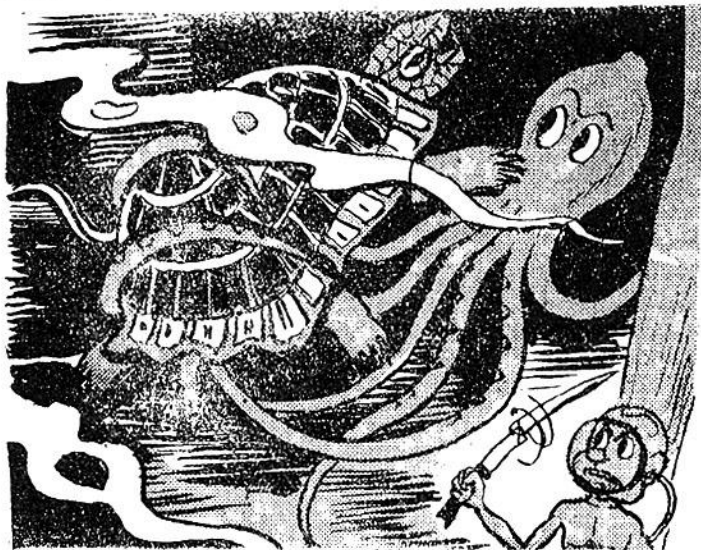
Τέλος, τὰ πόδια τους α-κουμπάνε σὲ στέρεο ἔδαφος. "Έχουν φθάσει στὸ βυθό!

Καὶ νά: Μπροστά τους ἀντικρύζουν τὴν ἑνα θέαμα φαντασμαγορικό καὶ ὑπέροχο. Καταπληκτικό σὲ μεγαλοπρέπεια!

Εἶναι ἑνα ἐξωτικό τοπίο τοῦ ἀνεξερευνήτου τροπικοῦ βυθοῦ!...

"Απειρα κόκκινα κοράλια τὸ πλαισιώνουν. Μεγάλα σφουγγάρια φαντάζουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ριζωμένα πάνω σὲ πράσινες χορταριασμένες πέτρες! ... Παράξενα ἀνθη τοῦ βυθοῦ μὲ ἀλλόκοτα χρώματα!... Λιμπερὰ πολυχρώμα βότρυλα, σκορπισμένα κάτω, φτείαχνουν ἑναν ὑπέροχο παραδεισένιο χαλί!...

Μικρὲς σπηλιές, στὰ γύρω βράχια!... Μέσ' ἀπ' αὐτὲς ξεπετάγονται χρυσοκόκκινα, χρυσοπράσινα καὶ χρυσογάλαζα ψαράκια!... Μεγάλα φιλντισένια δοτρακὰ σέρνον-

Δυὸ τεράστια θερὰ τῆς θάλασσας: "Ἐνα χταπόδι καὶ μιὰ χελώνα, μονομαχοῦν κάτω στὸν φαντασμαγορικό βυθό. 'Ο Ποκοπικό ἔχει σκαρφαλώσει σ' ἑνα κοραλιογενὲς δέντρο.

ται πάνω στὰ πολύχρωμα καὶ λαμπερὰ βότσαλα!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, ἔχουν μαρμαρώσει ἀπὸ κατὰ-πληξι καὶ θαυμασμό! Ποτὲ δὲν ἀντίκρουσαν τὰ μάτια τους πρὸς ὑπέροχο θέαμα! Πρὸς γοητευτικὸ τοπίο!...

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει βαρεῖα καὶ σέρτικα:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου βυθέ!... Ἄν, δὲ μὴ γένοιτο παντρευτῶ τῇ Χουχούκα, ἐδῶ θὰ τὴ φέρω νὰ διέλθουμε τὸ μῆνα τοῦ χαρουπαμέλητος, ποὺ λένε!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται:

— Κράκ!

Σὰ νὰ κτύπησαν δυὸ μεγάλα πιάτα. Τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο!

Ὁ Νᾶνος γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς ἕνα σημεῖο ἀριστερά. Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Ἐνταῦθα ἔχει καὶ... φάκες γιὰ τὰ ποντίκια! Χά, χά, χά!...

Κι ἀλήθεια: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι θρίσκεται ἕνα ἀφάνταστα παράξενο λουλουδί. Ὁ μίσχος του εἶναι χοντρός καὶ σωληνωτός. Κούφιος στὸ ἐσωτερικὸ του. Ποὺ καταλήγει σὲ δυὸ μεγάλα κάτασπρα φιλντισένια πέταλα. Σὰν πιατέλες!

Πάνω - πάνω στὰ χεῖλια τοῦ σωληνωτοῦ μίσχου ἐκχύνεται συνεχῶς ἕνα πυχτὸ κίτρινο ὑγρὸ σὰν ρετσίνα.

Τὰ χρυσόψαρα γύρω, φαίνεται πὼς ἐνδιαφέρονται ζωη-

ρὰ γι' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ. Καὶ τριγυρίζουν λαίμαργα τὸ παράξενο ὁστρακοειδὲς λουλουδί.

Καὶ νά: Κάθε τόσο, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, παίρνουν γρήγορη θουτιά ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀνοικτὰ σκληρὰ πέταλα. Σέρνουν μὲ λαχτάρια τὶς μουσοῦδες τους πάνω στὸ δόλωμα τοῦ κίτρινου ρετσίνο. Καὶ σὰ νὰ προαισθάνωνται τὸν κίνδυνο, κάνουν γρήγορα γιὰ νὰ ξαναφύγουν.

Μὰ δὲν προφθαίνουν. Ἕνας ξαφνικὸς ξερὸς κρότος ἀντηχεῖ στὸ βυθό:

— Κράκ!

Τὰ δυὸ μεγάλα φιλντισένια πέταλα τοῦ ξωτικοῦ λουλουδιοῦ ἔχουν κλείσει... Τὰ ἀμοιρα χρυσόψαρα πιάνουν' αἰχμάλωτα μέσα σ' αὐτά. Ὑστερα κατακυλιᾶνε στὸ ἀνοικτὸ λαρύγι τοῦ ψαραφάγου λουλουδιοῦ....

Οἱ σκληρὲς «πιατέλες» του ξαναοίγουν.... Τὸ κίτρινο πυχτὸ ρετσίνα ξαναθάζει σὲ πειρασμὸ τὰ χαριτωμένα πολύχρωμα ψαράκια.....

Σὲ λίγο ἕνα καινούριο «κράκ» θὰ ξανακουστῇ! Μερικὰ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ θὰ χουν θρῆ τὸν ἴδιο φρικτὸ θάνατο!..

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΧΕΛΩΝΑ!

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπαφὴ του μὲ τὸ βυθό.

— Ἄν εἶναι ἔτσι' ἀδερφέ μου, θὰ τὴν περάσουμε κοτσάνι! μουρμουρίζει.

Κάθε τόσο ξεκολλάει, από τὰ γύρω βράχια, μεγάλα στρείδια. Τ' ανοίγει με τὴ χατζάρα του. Ὑστερα θγάζει γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὰ ρουθύνια του τὸν λαστιχένιο σωλήνα. Τὰ μυρίζει προσεκτικά. Καὶ τὰ καταβροχθίζει με ἀφάνταστη λαιμαργία, μур-μουρίζοντας:

— Ὅλα φρέσκα εἶναι, ἀδερφέ μου! Ἀκατανόητο πρᾶμα. Οὔτε ἓνα δὲν θρήκα... μπαγι-άτικο!

Σὲ κάθε στρείδι θρῖσκει κ' ἓνα μεγάλο πολύτιμο μαργαριτάρι. Τὰ κρύβει στὸ τσεπάκι τοῦ τομαρένιου πανταλονι-οῦ του.

— Θὰ φτειάξω μ' αὐτὰ ἓνα ὠραῖο κολλιῆ τοῦ λαιμοῦ! μур-μουρίζει ἱκανοποιημένος.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνης; ρωτάει ἡ Βάντα.

— Θὰπινίξω τὴ Χουχού. Ὑστερὶς θὰ τὸ χαρίσω στὸν Καθαρόαιμο!...

Σὲ μιὰ στιγμή καθὼς ἀνοίγει ἓνα ἄλλο στρείδι, ρωτάει τὸν Κραγιαμποῦ:

— Δὲν μοῦ λές, κύριε Ταρζανόπουλε: Ξέρεῖς κανένα μα νάβικο, ἐδῶ κοντὰ;

— Μανάβικο;!

— Ναι.... Νὰ πεταχτῶ νὰ πάρω κανένα.... λεμόνι. Δὲν τρώγωντ' ἔτσι, παράθεμάτα!..

Ἄλλοιμονο! Ὁ Νᾶνος δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του....

Ξαφνικά τὰ ἦσυχά νερά στὸ μαγευτικὸ τοπίο τοῦ Βυθοῦ, ἀναταράσσονται. Παράξε-νη βοή ἀκούγεται. Τὰ χρυ-

σόψαρα φεύγουν τρομαγμένα. Κάτι φοβερὸ πρόκειται νὰ συμβῇ.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, παραμερίζουν. Οἱ κινήσεις τους κάτω στὸ βυθὸ εἶναι εὐκολες κι ἀνάλαφρες.... Παρ' ὅλα τὰ θαρρυὰ μολύβια ποῦ ἔχουν δεμένα στὶς ράχες τους γιὰ νὰ μὴ ξεπετιῶνται στὴν ἐπιφάνεια....

Ὁ Ποκοπῖκο σκαρφαλώνει σβέλτος στὰ κόκκινα κλαδιά ἐνὸς μεγάλου κοραλόδεντρου. Ταυτόχρονα ξεφωνίζει τρομαγμένος στοὺς συντρόφους του:

— Κουράγιο θρέεε! Ἀπάνω του κ' ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ.

Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ τρομακτικὰ θαλάσσια Τέρατα παρουσιάζονται. Τὸ ἓνα εἶναι μιὰ μεγάλη χελώνα. Τὸ κα-βούκι της μοιάζει σὰν ἀναποδογυρισμένο σκάφος καϊκι-οῦ. Τὸ κεφάλι της εἶναι μεγάλο σὰν θαρέλι.

Ἡ θελασσοχελώνα αὐτὴ κτυπᾷ λυσσασμένα τὸ νερὸ μετὰ κουπιὰ τῶν ποδαριῶν της. Τρέχει σὰ νὰ θέλῃ νὰ σωθῇ ἀπὸ κάποιοι θανατεροὶ κίνδυ-νο!

Στὸ πέρασμά της σπάζει καὶ σαράνει ὀλόκληρα δάση ἀπὸ κοράλια. Ξερρίζωνει τὰ μεγάλα φουντωτὰ σφουγγάρια. Τσακίζει τὰ παράξενα δέντρα τοῦ βυθοῦ...

ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΜΕ ΤΟ ΚΕΡΑΤΟ

Πίσω, καὶ σὲ μικρὴ ἀπό-στασι, τὴν κυνηγάει ἓνα γι-

γάντιο χταπόδι! Τό κορμί του είναι σκεπασμένο από σκληρό μαύρο και γυαλιστερό δοτρακο. Τά χοντρά κι απέραντα πλοκάμια του είναι φολιδωτά. Απλώνονται, δεξιά κι αριστερά, σάν χέρια ναυαγοῦ πού ζητάει βοήθεια!...

Πάνω από τό στόμα του φαντάζουν δυο μεγάλα στρογγυλά μάτια. Σά γυάλινες μπάλες γεμάτες βούρκο!...

Μπροστά στο μαύρο δοτρακο τής κατσούλας του, ξεφτρώνει ένα σουβλερό μαυροκόκκινο κέρατο. Πολύ πιό μεγάλο και δυνατό από τοῦ ρινόκερου!

Καί νά: Τό τρομακτικό χταπόδι φθάνει τέλος τή θαλάσσια χελώνα. Τ' απέραντα φολιδωτά πλοκάμια του ἀγκαλιάζουν μέ λύσσα τό τεράστιο καθούκι τής.

Τό άμοιρο ζωοκρύβει άμέσως τό κεφάλι και τά πόδια του. Έμπιστεύεται τή ζωή του στο σκληρό δοτρακο.

Όμως τό Χταπόδι σφίγγει τή χελώνα μέ άφάνταστη δύναμη και λύσσα. Έτσι, τό κεφάλι και τά πόδια τής ξεπετιώνονται πάλι έξω. Σπαρτάει θανατερά! Ένώ από τ' άνοικτό στόμα τής βγαίνουν δαιμονισμένα σφυρίγματα... Περνάει τίς τελευταίες στιγμές τής ζωής τής...

Τό φοβερό Χταπόδι βρίσκει τώρα τήν εύκαιρία. Άρπάζει μέ τό στόμα του τό κεφάλι τής χελώνας. Τά σουβλερά του δόντια μπήγονται στο λαιμό τής...

Ό Κράγιαμποῦ και ή Βάντα τραβάνε τά ειδικά πιστόλια τους. Πυροβολούν από μικρή άπόσταση τό σκληρό καθούκι τοῦ μονιασμένου Χταποδιού.

Τίποτα!... Οί σφαίρες τους έξοστρακίζονται. Χωρίς ούτε καν νά τό γρατζουνίσουν...

Ό Ποκοπίκο, πού παρακολουθεί πάνω από τά κλαδιά τοῦ Κοραλόδεντρου, τούς φωνάζει:

— Κάτω τίς κουμπούρες σας, μάγγες! Μονάχα ή χατζάρα μου μπορεί νά φέρη άποτέλεσμα!...

Ό άτρόμητος Ταρζάν πονάει νά βλέπη τήν άκακη χελώνα, σ' αὐτή τήν τραγική θέσι. Πρέπει, μέ κάθε τρόπο, νά βοηθήσῃ τόν πιό άδύναμο αντίπαλο...

Έτσι, τραβάει μέ λύσσα τό μαχαίρι του. Καί μ' ένα γρήγορο τίναγμα τοῶν ποδαριῶν έκσφενδονίζεται ανάλαφρος στο βυθό. Φθάνει και κάθεται πνω στο σκληρό δοτρακο τοῦ Χταποδιού. Μέ τό άριστερό του χέρι πιάνεται και συγκρατιέται από τό μαυροκόκκινο σουβλερό του κέρατο!...

Ό μικροσκοπικός Νάνος τοῦ φωνάζει από ψηλά:

— Καμάκωσε τόν Χταπόδαρο, Ταρζανάκο μου! Θά βάλω τή Χουχού νά μάς τόν κάνη... κρασάτο! Θά γλειφής και τίς... μασχάλες σου, άδερφέ μου!...

Τό τρομακτικό Τέρας βλέπει μέ τά δυο τεράστια θολά μάτια του τόν άνθρωπο πού

θροιάστηκε πάνω του. Καί παρατώντας άμέσως τή θαλασσοχελώνα, σηκώνει τὰ τεράστια φοιιδωτά πλοκάμια του. Περικυκλώνει μέ αυτά τόν Ταρζάν!...

Ο άτρώμητος "Αρχοντας τής Ζούγκλας, βρίσκεται τώρα αϊχμάλωτος σ' ένα θανατερό κλουβί. Τά φρικτά πλοκάμια του Τέρατος, όσο πάνε καί κλείνουν... Σέ λίγες στιγμές θά του τσακίσουν τὰ κόκκαλα! Θά του πολτοποιήσουν τις σάρκες.

Η Βάντα βγάξει τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Πατέρα μου!

ΛΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ!

Καιρός είναι τώρα νά ρίξουμε μιάν μονάχα γιατί στήν άπέραντη κι άγρια Ζούγκλα.

Ο Γκαούρ μέ την Ταταμπού καί ή Τζέιν μέ τη Χουχού έχουν άπομείνει εκεί, όπως ξέρουμε.

Ο μελαψός γίγαντας φοβάται ν' αφήση στή σπηλιά τους μονάχες κι άνυπεράσπιστες τις δυο γυναίκες. "Ετσι, παίρνει άμέσως την 'Αρχόντισσα τής Ζούγκλας καί την πυγμαία στήν κορφή του πέτρινου βουνού ου.

Καί οι τέσσερες τώρα εκεί, περνάνε ήσυχά κι άγαπημένα.

Η Ταταμπού καί ή Τζέιν είναι πιά δυο καλές καί άχώριστες φιλενάδες.

Η Χουχού, όμως, φαίνεται μελαγχολική. Κι άναστενά-

ζοντας, κάθε τόσο, ψιθυρίζει:

— "Αχ, βάχ!... Πολύ τ'έχω άποθυμήσει τὸ Ποκοπιεκάκι μου! 'Αδύνατο νά ζήσω άνευ αυτού, πὸ κακοφόρο νάχη, ὁ παληορεμπεσκές!...

...
"Ετσι, ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι, γρήγορα στὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσας!

Ο άτρώμητος Ταρζάν, όπως είδαμε, βρίσκεται τώρα αϊχμάλωτος ανάμεσα στὰ πλοκάμια του τεράστιου Χταποδιού. Καί τὰ πλοκάμια αὐτά κλείνουν άργά. Σέ λίγες στιγμές, θά του τσακίσουν τὰ κόκκαλα. Θά του πολτοποιήσουν τις σάρκες!

Η Βάντα — όπως άκούσαμε — βγάξει τρομαγμένο ξεφωνητό:

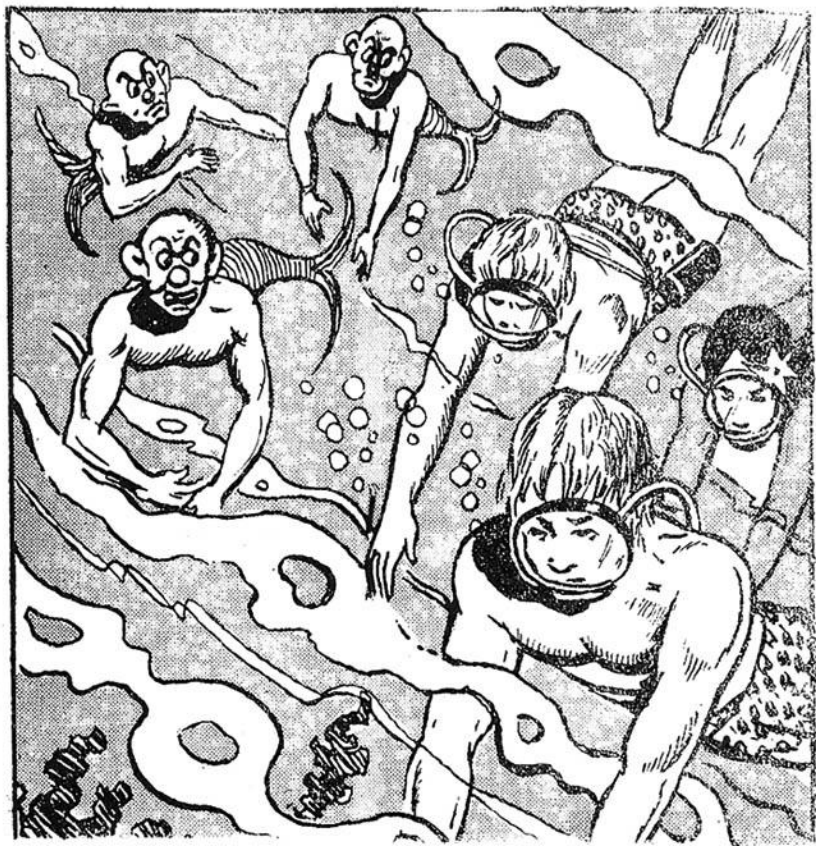
— Πατέρα μου!...

"Ομως, ὁ Ταρζάν — σάν γέννημα καί θρέμμα τῆς Ζούγκλας — δέν είναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὸ χάνονται τόσο εύκολα!

Στὸ δεξι χέρι σφίγγει τὸ κοφτερό καί άστραφτερό μαχαίρι του. Καί, γρήγορος σάν κεραυνός, τὸ καρφώνει μέ δύναμι κι ὀρμή στὰ μεγάλα μάτια τοῦ θαλάσσιου θηριοῦ.

Αὐτὰ είναι τὸ πιὸ εύαίσθητο σημεῖο του. Μονάχα ἔτσι μπορεί κανεὶς νά σκοτώσῃ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χταπόδι!

Καί νά: Τὸ τρομακτικὸ Τέρας σπαρταράει τώρα γιὰ λίγες στιγμές. Ὁ βυθὸς ἀναστατώνεται. Γίνεται θολός

Ξαφνικά μια τρομακτική φυλή μαύρων ψαρανθρώπων παρουσιάζεται. Περικυκλώνει τόν Ταρζάν, τόν Κραγιαμπού καί τή Βάντα. Ὁ Ποκοπίκο ἐξακολουθεῖ νά θρίσκει στή σίγουρη θέσι

σάν βουρκος.

Τέλος, τὰ τεράστια φολιδω-
τὰ πλοκάμια του παραλύουν.
Καί τὸ τρομακτικὸ Τέρας σω-
ριάζεται κάτω νεκρό. Πάνω
στὴν ἐτοιμοθάνατη θαλασσο-
χελῶνα μὲ τὸ ραγιασμένο κα-
εῖοκι...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, ἔχει νικήσει κι' αὐτὴ τὴ
φορά!

Ὁ Ποκοπικό πηδαίει τώρα
σφέλτος ἀπὸ τὸ Κοραλόδεν-
τρο. Μὲ τὴ χαπζάρα του κτυ-
πάει ἀτρόμητος τὴν ἄκρη ἀπὸ
κάποιο πλοκάμι τοῦ σκοτωμέ-
νου χταποδιοῦ. Ξεφωνίζει ἄ-
γρια:

— Πίσω οἱ πολῖτες! Ἄν δὲν
βάλω ἐγὼ τὸ χεράκι μου, τί-
ποτα δὲν γίνεται!

Ἀμέσως, γυρίζοντας στὴ
Βάντα, ρωτᾷει σοδαρά:

— Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Λεγά-
μενη: Ἐδῶ κάτω στὸν πάτο
τοῦ βυθοῦ δὲν ἔχει ποτὲ λια-
κάδα;

— Ὁχι. Γιατί ρωτᾷς;

Τῆς δείχνει τὸ τεράστιο νε-
κρὸ χταπόδι:

— Κρίμας! Κ' ἤθελα νὰ τὸ
ξεράνω στὸν ἥλιο! Καθότι πο-
λὺ τὸν γουστᾶρω αὐτὸν τὸν...
μεζέ!

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ
καὶ ἡ Βάντα προχωροῦν τώ-
ρα. Βιάζονται νὰ ἐξερευνή-
σουν τὸν μυστηριώδη κι ἄγριο
βυθό.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἀκολου-

θεῖ βαρετὰ καὶ τεμπέλικα.
Ἐνῶ, κάθε τόσο, βρειαννα-
στενάζει:

— Ἐ, ρέ καὶ νάχα τὸν Κα-
θαρόαιμο! Θὰ καμάρωνα στὴ
ράχι του σάν γύφτικο σκεπάρ-
νι!

Ὁ βυθὸς ποὺ διασχίζουν,
εἶναι στρωμένος μὲ ἀμέτρητα
πολύχρωμα πετράδια... Κο-
ράλια, σφουγγάρια καὶ ἄλλα
παράξενα φυτὰ, ξεπετάγονται
ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Χιλιάδες ὁμορ-
φα καὶ πολύχρωμα ψαράκια
ἐξαφνιάζονται στὸ πέρασμα
τῶν Συντρόφων!

Ξαφνικὰ τὰ νερὰ ἀναταρά-
ζονται πάλι.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ
καὶ Βάντα, κρύβονται πρόχει-
ρα πίσω ἀπ' ἓνα τεράστιο
σφουγγάρι. Ὁ Ποκοπικό, μ'
ἓνα πήδημα, θρονιά'εται πᾶ-
νω στὴ μαλακιά κορφὴ τοῦ
ἴδιου σφουγγαριοῦ.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμές, ἓνα ἀλλόκοτο
ζῶο τοῦ βυθοῦ παρουσιάζεται.
Εἶναι ἓνα τεράστιο κίτρινο
ψάρι. Μὲ κεφάλι δυσανάλογα
μεγάλου καὶ χοντρό. Ἀπὸ τὴ
βάσι του ξεφυτρώνει θύσανος
ἀπὸ μακρὺς σκληρὲς τρίχες.
Σάν χαίτη!

Ὁ Κραγιαμποῦ ἐξηγεῖ γρή-
γορα στοὺς συντρόφους του:

— Ὅσα θεριὰ ζοῦνε πάνω
στὴ Ζούγκλα, βροσκοῦνται κ' ἐ-
δῶ κάτω, στὸ βυθὸ τῆς τρο-
πικῆς θάλασσας... Αὐτὸ τὸ
θηρίο δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι, πα-
ρὰ ἓνα λιοντάρι!... Μὰ προ-
σέχτε!... Προσέχτε!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Βάντα ἔα-

φινιάζονται. Κάνουν νά προφυλαχτούν. Τό θαλασσινό λιοντάρι έρχεται μέ ασύλληπτη ταχύτητα κατά πάνω τους!

Ό Ποκοπίκο ξεφωνίζει τρομαγμένος:

— Πίσω Λέων του ύδάτου! Πίσω Ψαρολιόνταρο!

Μά ό άμοιρος δέν προφθαίνει νά τελειώση τά λόγια του. Τό λιοντάρι του βυθοϋ φθάνει σάν μανιασμένος δαίμονας στό σφουγγάρι που βρίσκεται θρωνασμένος. Άνοιγει τό τεράστιο στόμα του. Τόν καταβροχθίζει άμάσητον! Καί μέ την ίδια ταχύτητα προχωρεί νά φύγη...

Ό Ταρζάν καί ή Βάντα τά έχουν χάσει. Όμως ένας ξαφνικός πυροβολισμός τούς συνεφέρνει...

Ό Κραγιαμπού, πιό ψύχραιμος άπ' όλους, αϋτή τη φορά, έχει πυροβολήσει... Η σφαίρα τό τραυματίζει στό κεφάλι. Καί τό κάνει νά σταματήσει τό δρόμο του...

Άν ό γιός του Ταρζάν δέν τό πυροβολούσε, θά είχε χαθή πιά στό βάθος του άπέραντου βυθοϋ.

Όμως, τραυματισμένο καθώς είναι τώρα, μανιάζει άκόμα περισσότερο. Καί μέ άνοικτό τό φοβερό του στόμα, χύνεται πάνω στη Βάντα, που βρίσκεται πιό κοντά του.

Ό Κραγιαμπού δέν προφθαίνει νά πυροβολήσει αϋτή τη φορά. Όμως στό μεταξύ, μ' ένα σβέλοτο πήδημα, έπεμβαίνει ό Ταρζάν. Καβαλλάει

στή ράχι του λιονταριου. Μέ τό άριστερό χέρι άρπάζεται άπό τη χαιτή του. Στό δεξιό σφίγγει μέ λύσσα τό άστραφτερό μαχαίρι. Τό κτυπάει μέ δύναμη στό μάτια. Όπως άκριθώς είχε κάνει καί μέ τό Χταπόδι...

ΑΓΟΡΑΚΙ Η ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ;

Τό θαλασσινό θεριό σπαράζει τώρα άκόμα περισσότερο. Ό Άρχοντας της Ζούγκλας ξεφεύγει άπό πάνω του. Ένώ εκείνο, τυφλωμένο καθώς είναι, άναζητάει μέ την δσφρησί του τόν αντίπαλο. "Οχι πιά γιά νά τόν καταβροχθήσει, μά γιά νά τόν κομματιάση μέ τά τρομερά του δόντια.

Ό Ταρζάν άρπάζεται τώρα άπό τό κάτω μέρος της χαιτης του. Καί καρφώνοντας μέ προσοχή τό μαχαίρι στην κοιλιά του, τό σέρνει μέ δύναμη. Έτσι άνοιγει μιá μεγάλη τρύπα, που μέσα άπ' αϋτήν ξεπηδάει, φρέσκος - φρέσκος, ό Ποκοπίκο! Σάν νά γεννήθηκε αϋτή τη στιγμή:

— Νά σου ζήσω, κυρά... Μαμή! φωνάζει στό σωτήρα του. Άγοράκι είμαι; Γιά Κοριτσάκι; Μετά συγχωρήσεως! Τό θαλασσινό λιοντάρι έχει πάψει πιά νά σπαρταράη. Πέφτει άκίνητο κάτω στό βυθό. Άπομένει νεκρό!

Ό Νάως πηδάει άνάλαφρος στους ώμους του Ταρζάν. Άγκαλιάζει τό κεφάλι του. Καί τόν φιλάει μ' εύγνω-

μοσύνη στὰ μάγουλα. Τοῦ
οκάζει, μάλιστα, στὸ πὶ καὶ φί,
τὰ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Γειά σου "Αρχοντα τῆς
(Ζούγκλας,
μὲ τὰ νειάτα σου τ' ἀκμαία!
Δὲν τὸ ἤξερα πὼς εἶσαι
καὶ... Διπλωματούχος Μαῖα!»

Ὁ Ταρζάν σηκώνοντας τὸ
χέρι του, τὸν τινάζει κάτω σάν
κορηό!

Κι ὅλοι μαζί συνεχίζουν πάλι
τὴν πορεία τους, κάτω στὸν
δμορφο φαντασμαγορικὸ βυ-
θό!

Οἱ δυὸ "Ἄνδρες — πατέρας
καὶ γιός — προηγούνται. Ἡ
Βάντα καὶ ὁ Ποκοπίκο τοὺς
ἀκολουθοῦν θαυμάζοντας τὰ
παράξενα φυτὰ καὶ ὄστρακα!

Νὰ δῶς, πού σὲ μιὰ στι-
γμή, ἀντικρύζουν κάτω μιὰ
στρογγυλὴ τρύπα!

Ὁ Νάνος σκύβει μ' ἐνδια-
φέρον. Καὶ χωρὶς νὰ πολυ-
σκεφθῇ, ρίχνει μέσα ἓνα θό-
σσαλο... Φαντάζεται πὼς εἶ-
ναι φωλιά φιδιοῦ. "Ετσι, τρα-
βώντας τὴ χατζάρα του, ἐξη-
γεῖ στὴ νέα:

— Κάστε νὰ σπάσης πλάξ,
ἀδερφοῦλα μου! Μόλις ἡ φι-
δάρα βγάλη τὴν κεφάλαι της,
θὰ τὴν θερίσω σάν... μπρό-
κολο, μετὰ συγχωρήσεως. Ἄ-
μέεεεε;!

Ὁμως, τὴν ἴδια στιγμή, τὰ
μεγάλα κωμικὰ μάτια του
γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ
φρίκη! Ξεφωνίζει μὲ δέος κι
ἀπόγνῳσι:

— Ἀααμάν, ἀδερφέ μου!...
Σὲ σταυροδρόμι πέσαμε!

Η ΤΡΥΠΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Ἄλλοίμονο! Ἀπὸ τὴν τρύ-
πο τοῦ βυθοῦ ἔχουν ἀρχίσει
νὰ ξεπετάγονται ἀμέτρητα
μεγάλα σαρκοφάγα μερμήν-
για. Θαλασσίνοι Τερμίτες!

Μὲ ἀφάνταστη λαίμαργία
χύνονται πάνω στοὺς τέσσερες
συντρόφους. Σκεπάζουν ὅλο-
κληρὰ τὰ κορμιά τους. Τοὺς
δαγκώνουν μὲ λύσσα καὶ μα-
νία. Κόβουν, μικρά - μικρά,
κομματάκια ἀπὸ τὶς σάρκες
τους. Ἄν συνεχιστῇ αὐτὸ τὸ
κακό, δὲν θ' ἀπομείνουν, σὲ
λίγο, παρά μονάχα οἱ σκελε-
τοὶ τους.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ
καὶ ἡ Βάντα σπαρταρᾶνε σάν
ψάρια στὴ στεριά. Ζητᾶνε μὲ
τὰ χέρια νὰ πετάξουν ἀπὸ πᾶ-
νω τους, τοὺς θαλασσινούς
τερμίτες. Νὰ τοὺς ποδοπατή-
σουν. Ὁμως τίποτα δὲν κα-
ταφέρνουν...

Τέλος, τρελλοὶ ἀπὸ τὴν ἀ-
πόγνῳσι, τὸ βάζουν στὰ πό-
δια. Ζητᾶνε στὴ φυγὴ τὴ σω-
τηρία τους...

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ποκοπίκο.
Μὲ τὸ κορμὶ φορτωμένο ἀπὸ
τὰ σαρκοφάγα θαλασσινὰ ἔν-
τομα, τοὺς ἀκολουθεῖ τρέχον-
τας καὶ ξεφωνίζοντας:

— Φτοῦ, σκουληκομερμυγκό-
τρυπα! Φτοῦ, σκουληκομερ-
μυγκότρυπα!...

Τὶ δῶς κι ἂν τρέχουν; Οἱ
τερμίτες βοίσκονται πάνω

τους. Τους δαγκώνουν αλύπητα!

Μά ό Θεός τής Θάλασσας, τους λυπάται. "Ετσι γίνεται ξαφνικά κάτι αναπάντεχο:

Τά νερά τοῦ βυθοῦ σκοτεινιάζουν μπροστά τους. "Ενα κοπάδι ἀπό ἀμέτρητα μικρά κατάμαυρα ψαράκια, παρουσιάζεται...

Οἱ τέσσερες Σύντροφοι ἀλλάζουν κατεύθυνσι. Ζητᾶνε ν' ἀποφύγουν τή συνάντησι. Μά καί πάλι τίποτα δέν καταφέρνουν. Τό μικρό σύννεφο ἀπό τὰ ψαράκια τοὺς ἀκολουθεῖ. Τοὺς κυνηγáει...

Καί δέν ἀργεῖ νά φθάσῃ κοντά τους!

Τὰ μικρά ψαράκια σύνονται τώρα μέ ἀφάνταστη ὀρμή πάνω τους. Μὲ ὀρθάνοιχτα στόματα καταβροχθίζουν λαίμαργα τοὺς ἀμέτρητους τερμίτες.

Μέσα σέ λίγες στιγμές, οὔτε μισός ἀπό δαύτους δέν ἔχει ἀπομείνει... Οἱ "Ηρωές μας ἔχουν σωθῇ ἀπὸ τὸν πιὸ φρικτὸ καί μαρτυρικὸ θάνατο.

Ὁ Ποκοπίκο ξύνοντας τὶς ἀμέτρητες μικρὲς ματωμένες πληγὲς τοῦ κορμιοῦ του, φωνάζει στὰ ψαράκια:

— "Αειντε πάλι! Ταράτσα τὴν κάνατε, ἀδερφέ μου! Καλά πού βρεθήκαμ' ἐμεῖς, γιὰ νά... λιγδώσῃ τ' ἀντεράκι σας!

Μά νά: Τὴν ἴδια στιγμή, καμμιά δεκαριά ψάρια παρουσιάζονται. Πεινασμένα κι' αὐτὰ χύνονται πάνω σ' ἀμέτρη-

τα μαυρόψαρα. Τὰ καταβροχθίζουν μέ ἀφάνταστη σβελτοσύνη!

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, κανένα ἀπ' αὐτὰ δέν ἔχει ἀπομείνει...

Χορτασμένα πιά τὰ μεγάλα ψάρια, κάνουν τώρα νά φύγουν... Μά δέν προφθαίνουν. Γιατὶ τρία ἄλλα ψάρια, πολὺ πιὸ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτά, παρουσιάζονται. Καθένα τους χάθει ἀπὸ δυὸ - τρία! Τὰ ξεκαθαρίζουν ὅλα, πέρα γιὰ πέρα...

"Ὅμως οὔτε κι αὐτὰ καταφέρνουν ν' ἀποφύγουν τὸ σκληρὸ νόμο τῆς Ζωῆς: Σχεδὸν ἀμέσως, ἓνα ἄλλο ψάρι, πιὸ μεγάλο ἀπ' αὐτά, ἔρχεται νά παρηγορήσῃ τὴν πείνα του. Καταβροχθίζει καί τὰ τρία προηγούμενα. Κάνει κι αὐτὸ νά φύγῃ!...

Ὁ Ποκοπίκο προφθαίνει!.. Τραβάει σβέλτος τὴ χατζάρα καί τοῦ δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι. Καί τὸ σκοτώνει μουρμουρίζοντας φιλοσοφικά:

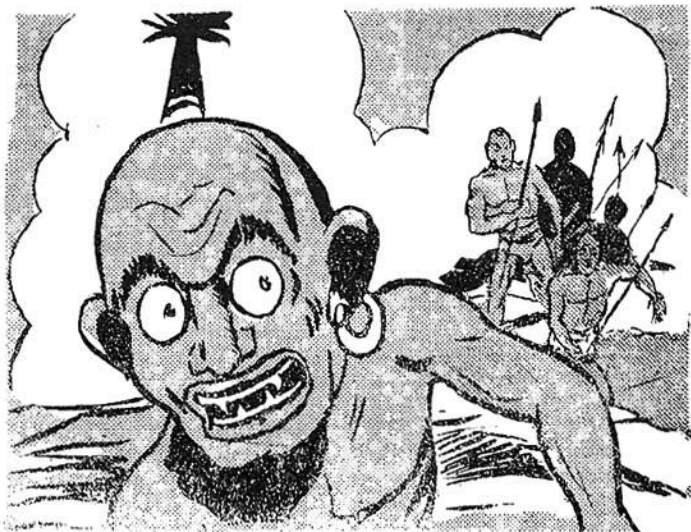
— "Ετσι εἶναι: Τὸ... μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό! "Α-μέεεε!

.

Ὁ Ταρζάν μέ τὸν Κραγιαμποῦ καί τὴ Βάντα, ξεκινᾶνε πάλι. Συνεχίζουν τὴν περιπλάνησί τους στὸν ἀπέραντο τροπικὸ βυθό...

Ὁ Νᾶνος τοὺς ἀκολουθεῖ βαρετά, ὅπως πάντα.

— "Αμάν, ἀδερφέ μου! Κα-

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ καὶ οἱ μαύροι καννίβαλοι τοῦ τὸν ἀκολουθοῦν τρέχουν πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι. Τὰ στομάχια τοὺς γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν πείνα...

τὰ τὰ φαινόμενα θὰ ξεποδα-
ριαστοῦμε στὸ γλέντι! Μεγά-
λη γκάφα ἔκανα νὰ μὴν πάρω
μαζί μου τὸν Καθαρόαιμο!

Καὶ ἀμέσως ρωτᾷ τὸν
"Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Δὲν μοῦ λές, κυρ Μεγα-
λειότατε: Μήπως ἔχεις ἀκου-
στᾶ, ἂν ὑπάρχουνε καὶ θαλα-
σινοὶ... γαϊδάροι;

Ὅμως, τὰ παράξενα τοῦ
βυθοῦ δὲν ἔχουν τελειώσει ἀ-
κόμα. Μιά καινούργια ἐκπλη-
θι, πολὺ πὶο μεγάλη ἀπ' ὅλες
τὶς προηγούμενες, τοὺς περι-
μένει.

Ἄλλοίμονο!... Καθὼς προ

χωροῦν παράξενες καὶ ἄγριες
φωνές φθάνουν στ' αὐτιά τους.
Σὰ ν' ἀλαλάζουν πεινασμένοι
Καννίβαλοι!

Καὶ νά: Τὰ νερά τοῦ βυθοῦ
ἀναταράσσονται πάλι. Ψάρια,
μικρὰ καὶ μεγάλα, φεύγουν
τρομαγμένα. Ἐνα μπουλούκι
ἀπὸ τρομακτικούς Ψαρανθρώ-
πους παρουσιάζεται! Μπρο-
στὰ προχωρεῖ ὁ Ἀρχηγός
τους...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ἄλλὰ καιρὸς εἶναι νὰ ρί-

ξωμε καὶ πάλι· μιὰ ματιά στὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα.

Ἡ Τζέιν στεναχωριέται πολὺ πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ ποὺ τὴ φιλοξενεῖ ὁ Γκαούρ.

—Θὰ πάρω τὴ Χουχού καὶ θὰ φύγουμε! τοῦ λέει ἕνα πρωτὶ. Πλήττω ἀφάνταστα ἐδῶ πάνω. Θέλω νὰ ξαναγουρίσω στὴ σπηλιά μας!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση:

—Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, Τζέιν. Δυὸ γυναῖκες μονάχες ἐκεῖ κάτω, τί θὰ γίνετε; Πῶς θὰ προστατευθῇτε ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις θεριῶν καὶ ἀνθρώπων; Μείνε, σὲ παρκαλῶ ἐδῶ, μέχρι νὰ γυρίσουν ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κραγιαμπού!

—Ἀδύνατον! τοῦ κάνει κατηγορηματικὰ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Ἄν μείνω ἐδῶ θὰ πεθάνω ἀπὸ μαρasmus! Πᾶμε, Χουχού!...

.

Εἶναι ἡ τρίτη νύκτα ποὺ ἡ Τζέιν ἔχει ἐγκατασταθῇ τῶρα στὴ σπηλιά της.

Καὶ νά: Λίγο πρὶν τοὺς πάρη ὁ ὕπνος, ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων φθάνει στ' αὐτιά τους. Οἱ δυὸ γυναῖκες πετιῶνται ὀρθές: Βγαίνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ἀφουγγαρίζονται...

Ἡ Χουχού ζητάει νὰ καθισχύσῃ τὴν κυρά της:

—Καλέ, μὴ φοβάσαι, κυρά

Μαντάμα μου! Τίποτα γαμποροὶ θάνα, ποὺ θάρχονται νὰ μὲ κλέβουνε! Ἄχ, τί τραβάμε κ' ἡμεῖς οἱ ἁμορφες, ποὺ κακοψόφο νάχουμε. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Τὸ ἐξασκημένο αὐτὶ τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας, δὲν γελιέται εὐκολα. Κάποιος ὕπουλος ἐχθρὸς παραμονεύει γύρω τους.

Καὶ νά: Ἡ ἐπίθεσις δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ.

Ξαφνικὰ ἄγριες φωνές καὶ ἀλαλαγμοὶ ταράζουν τὴν ἡσυχία τῆς νύκτας. Ἐνῶ, ταυτόχρονα, γιγάντιες μαῦρες σιλουέτες κανιβάλων ξεχύονται πρὸς τὴ σπηλιά...

Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ὁ τρομακτικὸς Βασιλεὺς τῶν Γιγάντων τῆς Ζούγκλας. Αὐτὸς μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι.

Ἡ Πυγμαία, τὸν ἀναγνωρίζει:

—Ὁ Μποχαρᾶκος, καλέ! Μέγας θαυμαστὴς μου κ' ἐτοῦτος! Ξετρελλαμένος δι' ἐμέ!...

Ἡ Τζέιν κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι. Τραβάει ἕνα χορτόσχοινο ποὺ κρέμεται ἀριστερὰ της.

Ἀμέσως μιὰ βαρειά ξυλὲνια ἀμπάρα πέφτει πρὸς τὰ κάτω σάν παγίδα. Κλείνει μπροστά τους γερά, τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Οἱ κανιβάλοι, ποὺ φθάνουν στὸ μεταξὺ, κτυπᾶνε μάταια μὲ τὰ κοντάρια τους τὸ ἀνπάντεχο αὐτὸ φράγμα.

Ὁ φοβερὸς Μποχαρᾶς ἔχει ἀφρίσει ἀπὸ τὸ κακὸ του. Μὲ

κλωτσιές, δεξιά και αριστερά, παραιμερίζει τους ανθρώποφάγους του. Χρησιμοποιεί τώρα την τρομακτική του δύναμη για να σπάσει την αμπάρα... Όμως τίποτα κι αυτός δεν καταφέρνει.

‘Η πείνα του έχει θολώσει το μυαλό. Δεν ξέρει τί κάνει...

Και νάτος: Παίρνοντας φόρα, αρχίζει να δίνει τρομακτικές κουτουλίες, με το τεράστιο κεφάλι του, στα χοντρά γέρα ξύλα...

‘Αλλοίμονο! Το κρανίο του είναι σκληρό σαν πέτρα. Στο τρίτο κτύπημα ματώνει. ‘Αλλά στο πέμπτο ή αμπάρα σπάζει!

Οι πεινασμένοι καννίβαλοι ξεχύνονται στο έσωτερικό της σπηλιάς. ‘Αρπάζουν τις δυο γυναίκες, τις δένουν χειροπόδαρα. Τι βγάζουν έξω!

‘Η Χουχού διαμαρτύρεται:

— Καλέ, τί με δέσατε έτσι; Καλέ, λύστε με, χρυσά μου, να σας φιλήσω, πού κακοχρόνο νάχετε!...

‘Ο Βασιληάς των Γιγάντων τώρα διατάζει τους ανθρώποφάγους του:

— Κόψ’τε γρήγορα ξύλα!.. Σωριάστε τα έξω από τη σπηλιά κι ανάψτε τα!...

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ!

Σε λίγο το δράμα των δυο δεμένων γυναικών προχωρεί προς το τέλος του...

Οι Καννίβαλοι έχουν σωριά-

σει ένα μεγάλο σωρό από ξύλα. Τους βάζουν φωτιά, τρίβοντας μεγάλες τσακμακόπετρες πάνω σε ξερά φύλλα.

Και ο σωρός των ξύλων δεν άργει να φουντώσει. Οι τεράστιες φλόγες ξεπερνάνε και τις κορφές των γύρω θεόρατων δέντρων.

‘Ετσι τα ξύλα καίγονται γρήγορα. Οι φλόγες και οι καπνοί σταματάνε. Τώρα δεν μένει παρά μία μεγάλη πυρωμένη θράκα...

Οι ‘Ανθρωποφάγοι έχουν, στο μεταξύ, έτοιμάσει από μακριά κλαδιά δέντρων, μία μεγάλη πρωτόγονη σχάρα. Και εξαπλώνουν, πάνω σ’ αυτήν τα δεμένα θύματά τους.

Γύρω στη φωτιά έχουν μπει χοντρούς διχαλωτούς πασάλους. ‘Ως ένα μέτρο ψηλούς. Πάνω σ’ αυτούς θα σηκώσουν τη σχάρα... Οι δυο γυναίκες θα ψηθούν ζωντανές!

‘Η Χουχού, παρά την τραγική της στιγμής, δεν ξεχνάει τα δικά της:

— ‘Ααααααα! κάνει άναστενάζοντας σπαραξικάρδια! Τόξερα πώς μία μέρα ο Θεός θα με τιμωρήσει! Θά ψηθώ κ’ εγώ, όπως ξερόψησα, επί τινα έτη, τας καρδούλας των ‘Ανθρώπων! Μέ συγχωρείτε κι ελάς!

‘Ο τερατόμορφος Μποχάρ γνέφη τώρα στους Καννίβαλους: Καμιά δεκαριά απ’ αυτούς πίνουν, γύρω-γύρω, την τεράστια σχάρα. Τη σηκώνουν. Προχωρούν στη θανατε-

τας με τη βαρειά βραχνή φωνή του:

—'Ο Γκαούρ έχει σώσει κάποτε τη ζωή του Μποχάρ. Καί 'ο Μποχάρ δεν ξεχνάει ποτέ!

'Αμέσως ξεκινάει... Οί Καννίβαλοι τὸν ἀκολουθοῦν περίλυποι. Τὰ πεινασμένα στομάχια τους κάνουν γούρ-γούρ!...

'Η Χουχού τους λυπᾶται:

— Καλέ, ἀκούτε πῶς κάνουν οί καρδιές τους; Γιὰ μένα... θὰ γουργουρίζουνε, πού κακοψο νάχω. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλες.

'Ο Μποχάρ καί τὸ μαῦρο μπουλούκι του χάνονται σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς Ζούγκλας.

'Η ἀθάνατη καλωσύνη τοῦ Γκαούρ εἶχε κάνει κι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θαῦμα της: 'Ο Τερατάνθρωπος δὲν ἐξέχασε πῶς τὸ μελαψὸ παλικάρι τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή!

"Ετσι εἶναι, παιδιὰ μου: Μιὰ καλὴ πρᾶξι ποτὲ δὲν μένει ἀπλήρωτη!

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ!

"Ομως λίγο ἔλλειψε νὰ ξεχάσουμε τὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσας.

Τὴν ἴδια στιγμή φοβερά γεγονότα διαδραματίζονται κ' ἐκεῖ:

"Ενα ἄλλο μπουλούκι ἀπὸ φοβεροὺς μαῦρους Ψαρανθρώπους ἔχει περικυκλώσει τοὺς τρεῖς συντρόφους καί τὸ νᾶνο.

'Ο Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα, κυττάζουν μὲ τρόμο καί φρίκη τὴν ἀλλόκοτη φυλὴ τοῦ βυθοῦ.

'Ο Ποκοπὶκο τοὺς ρίχνει μιὰ ἀγέρωχη ματιά:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, Ψαρανθρωπάκοι! Νᾶξερα πῶς εἶσατε φρέσκοι, θὰ σὰς ἔκανα... κακαβιά!...

Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ Νέοι ἔχουν τραβήξει τὰ εἰδικὰ στεγανά πιστόλια τους. Πυροβολοῦν τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα τοῦ βυθοῦ. Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ψαρανθρώπους σωριάζονται κάτω. Οἱ ἄλλοι — σβέλτοι σὰν ψάρια καθὼς εἶναι — φθάνουν γρήγορα κοντά. Ἀρπάζουν καί τοὺς τρεῖς συντρόφους.

'Ο Ποκοπὶκο κάνει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. "Ενας ἀπὸ τοὺς Ψαρανθρώπους προφθαίνει καί τὸν ἀρπάζει. 'Ο Νᾶνος τὸν θερμopαρακαλᾷ:

— Λυπήσου με, κύριε Κοκοβιέ! "Ετσι νὰ χαρῆς τ' ἀποθαμένα σου! Ἀστεία τῶπα γιὰ τὴν κακαβιά. Σὰς προτιμῶ τῆς... σχάρας!

Μὰ οἱ Ψαρανθρωποὶ δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεία. Σέρνουν βάνουσα καί τοὺς τέσσερες συντρόφους. Κάπου βιάζονται νὰ τοὺς φέρουν...

Γιὰ ὦρα πολὺ προχωροῦν σὲ μιὰ ἀφάνταστα ἀγρία περιοχή τοῦ βυθοῦ...

'Ο Ταρζάν ρίχνει κάθε τόσο λοξὲς ματιές στοὺς Ψαρανθρώπους. Σίγουρα κάποιο σχέδιο σωτηρίας θάχῃ καταστρώσει στὸ μυαλό του!

Καί νά: Ἡ συνοδεία περνάει τώρα μέσα στο στενό ανοίγμα δυο μεγάλων βράχων τοῦ βυθοῦ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει μιὰ ξαφνική καί υπεράνθρωπη κίνησι. Λευθερώνεται ἀπὸ τὰ χέρια τῶν τεράτων. Κι ἀμέσως, τραβῶντας τὸ μαχαίρι του, ἀρχίζει νὰ κτυπά ἁλύπτητα τοὺς Ψαυρανθρώπους.

Ταυτόχρονα σχεδὸν καί μετὰ ἴδια ἀπὸτομα τινάγματα, λευθερώνονται κι ὁ Κραγιαμποῦ μετὰ τὴ Βάντα. Τραβᾶνε κι αὐτοὶ τὰ πιστόλια τους. Πυροβολοῦν τοὺς μαύρους «Καννιθάλους» τοῦ βυθοῦ.

Τὸ σημεῖο πού ὁ Ταρζάν ἔχει διαλέξει γιὰ πεδίο τῆς μάχης, εἶναι — ὅπως βλέπετε — στενό. Καί οἱ Ψαυράνθρωποι πού εἶναι πολλοί, δύσκολα μποροῦν νὰ μετακινηθοῦν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ θανατερὰ κτυπήματα.

Ἔτσι, γρήγορα χάνουν τὸ κουράγιο τους. Καί φεύγουν πανικόβλητοι πρὸς τὸ ἀντικρινὸ ἀνοίγμα τῶν βράχων...

Ὅμως μαζί τους παίρνουν — ἀλλοίμονο! — καί τὸν Ποκοπικό. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ βυθοῦ τὸν κρατάει κρεμασμένον ἀπὸ τὸ ποδᾶρι.

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας στρίγγιζει ἄγρια:

— Πίσω... Σαφρίδια καί σὰς ἔφαγα!

Ὅμως γρήγορα ἡ φωνή του παύει ν' ἀκούγεται. Οἱ Ψαυράνθρωποι ἔχουν ξεμακρύνει πολὺ πιά!...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα εἶναι λεύθεροι τώρα. Θὰ μπορούσαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἐξερεύνησι τοῦ βυθοῦ. Ἡ νὰ ξαναῆθουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Νὰ ζητήσουν καταφύγιο στὸ Καραβί τους...

Μὰ οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο κάνουν. Νοιώθουν ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ σώσουν τὸν μικροσκοπικὸ τους σύντροφο...

Ἔτσι — χωρὶς νὰ πολυσκευτοῦν — βγαίνουν γρήγορα κι αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ ἀνοίγμα τῶν δυο βράχων. Τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν πάρει οἱ μαῦροι «Καννιθάλοι» τοῦ βυθοῦ. Ζητᾶνε νὰ τοὺς φθάσουν!

Ἡ κίνησι τους μέσα στὸ νερὸ εἶναι εὐκόλῃ κι ἀνάλαφρῃ. Γλυστᾶνε σὰν δερφίνια!

Ὅμως οἱ Ψαυράνθρωποι δὲν φαίνονται πουθενά. Ἐχουν ἐξαφανιστῇ...

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι περνᾶνε τώρα ἓνα ἄγριο τοπίο τοῦ βυθοῦ τῆς τροπικῆς θάλασσας. Γεμάτο μελανά πυκνὰ φύκια.

Ξαφνικά πίσω τους ἀντηχεῖ ἡ γνώριμη φωνὴ τοῦ Ποκοπικοῦ:

— Φυλαχτήτε, βρέεεε!...

Σκορπίστε γιατί θὰ σὰς κάνουνε «τσιμπητοὺς» οἱ μάγκες!

Ὅμως ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα, ἀντὶ νὰ κυττάξουν νὰ ξεφύγουν, σταματᾶνε. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ

Νάνο...

Μά δέν προφθαίνουν. Τό μπουλούκι τών μαύρων Ψαρανθρώπων ξεπετιέται μέσ' ἀπό τὰ ψηλά φύκια. Χύνεται πάνω τους...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι πιάνονται πάλι σκλάβοι!

Ὁμως αὐτὴ τὴ φορά δέν μποροῦν νὰ ξεφύγουν. Οἱ δαίμονες τοῦ βυθοῦ τοὺς κρατᾶνε γερά...

Ὁ Ποκοπικό — κρεμασμένος πάντοτε ἀπὸ τὸ πόδι σάν μαῦρο κοκορόπουλο — ζητάει νὰ τοὺς παρηγορήσῃ:

— Κουράγιο μάγκες καὶ μὴ

στεναχωριόσαστε! Θὰ τὴν φάμε τὴν... κακαβιά!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ!

Τέλος, οἱ Ψαράνθρωποι, παρασέρνοντας μαζί τους τοὺς ἥρωές μας, φθάνουν μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα μιᾶς θάλασσις σπηλιάς. Καὶ τοὺς σπρώχνουν ὅλους μέσα.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους εἶναι ἀσύλληπτο σὲ μεγαλοπρέπεια καὶ φαντασμαγορία!

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιάς

Ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν παράξενη τρύπα τοῦ βυθοῦ ξεπετάγονται ἀμέτρητοι θαλασσινοὶ τερμίτες. Οἱ τέσσερες σύντροφοι τρέχουν σάν τρελλοὶ γιὰ νὰ σωθοῦνε...

μοιάζει με ξωτικό παραμυθένιο Παλάτι!

Τὰ τοιχώματα γύρω εἶναι ἕνα μωσαϊκό ἀπὸ μεγάλα κι' ἀμέτρητα πολύτιμα πετράδια.

Ἡ Σπηλιά φωτίζεται ἀπὸ τοὺς πολύχρωμους φωσφορισμοὺς χιλιάδων μικρῶν ψαριῶν!

Στὸ βάθος τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀντροῦ βρίσκεται ἕνας δλόχρυσος βασιλικὸς θρόνος. Στοιλισμένοι κι αὐτὸς με λαμπερὰ κι ἀτίμητα πετράδια!

Δεξιᾷ κι ἀριστερᾷ στέκουν ἀκίνητοι φρουροί, δυὸ τρομακτικὰ θαλάσσια Τέρατα. Μοιάζουν με γιγάντιους πάνοπλους Ἀστακοὺς. Τὰ καθόδια τοὺς φαίνονται χοντρά καὶ σκληρὰ σὰν τ' ἀτσάλι!

Ὁ Ποκοπικό τοὺς κυττάζει καὶ ξερογλύφεται:

—“Ε, ρέ καὶ νὰ σὰς εἶχα βραστούς με μαγιονέζα!... μουρμουρίζει. Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ὁ Ταρζάν καὶ οἱ δυὸ Νέοι ἔχουν καρφώσει κατάπληκτοι τὰ μάτια τοὺς στὸν δλόχρυσο διαμαντοστολισμένον θρόνον... Πάνω σ' αὐτὸν κάθεται ἕνα ὑπέροχο πλάσμα τῆς θάλασσας. Εἶναι μιὰ ἀφάνταστα δμορφὴ Γοργόνα!...

Τὰ μάτια τῆς εἶναι γαλαζοπράσινα. Τὰ μαλλιά τῆς κόκκινα σὰν τὸ κοράλι. Καὶ τὰ φιλντισένια λέπια τοῦ ψαριῶν κορμιοῦ τῆς βγάζουν παράξενο φωσφορισμό.

Οἱ μαῦροι τοῦ βυθοῦ σπρώχνουν τώρα τοὺς τέσσερες σκλάβους, μπροστὰ στὸ θρό-

νο τῆς Βασιλίσσας.

Ἡ μεγαλόπρεπη Γοργόνα τοὺς κυττάζει στὴν ἀρχή, ἀδάφορα. Ὡμως γρήγορα τὰ γαλαζοπράσινα μάτια τῆς καρφώνονται μ' ἐνδιαφέρον πάνω στὸν Κραγιαμπού...

Τὸ ὑπέροχο πρόσωπο τῆς παίρνει ἔκφρασι ἀνείπωτου θαυμασμοῦ. Καὶ δείχνοντας στοὺς Ψαρανθρώπους τὸ γιό τοῦ Ταρζάν, διατάζει:

— Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πειράξετε! Θὰ γίνῃ σύντροφός μου καὶ βασιλιάς τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπέραντης θάλασσας!...

Ὑστερα δείχνει τὸν Ταρζάν, τὴ Βάντα καὶ τὸν Ποκοπικό:

— Αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νὰ τοὺς βράσετε!

Ὁ Ποκοπικό γυρίζει χαρούμενος στοὺς μελλοθάνατους συντρόφους του:

— Δὲν σὰς τόπα ἐγώ: Θὰ τὴν φάμε τὴν... κοκαβιά!..

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!

Οἱ «Καννίβαλοι» με τὰ ψαρίσια κεφάλια, ἐτοιμάζονται νὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγές τῆς παντοδύναμης Βασιλίσσας τοὺς.

Καὶ νά: Ἀρπάζουν πρῶτα τὸν Κραγιαμπού. Πασχίζουν νὰ τὸν φέρουν κοντὰ στὴν πανέμορφη Γοργόνα.

Ὡμως ὁ ἀτρόμητος γιὸς τοῦ Ταρζάν φέρνει ὑπεράνθρωπὴ ἀντίστασι. Παλεύει καὶ κτυπιέται μαζί τους.

Μὰ καὶ ὁ Ταρζάν καὶ ἡ

Βάντα χύνονται νά τόν βοηθήσουν. "Εται, ὅλοι μαζί, γίνονται γρήγορα ἓνα θανατερό κουθάρι. Μεγάλο μακελειό ἀρχίζει!

Ὁ Ποκοπικό, βρίσκοντας τώρα τήν εὐκαιρία, πηδάει κοντά στήν πεντάμορφη Γυναίκα μέ τὸ ψαρίσιο κορμί! Τή ρωτάει σοδαρός:

— Τοῦ λόγου μου δέν σοῦ κάνω, κυρά Γοργονάρα μου; Γιά πρόσεξέ με καλύτερα.

Καί σκαρώνει, κατὰ τή σιγήθειά του, τὸ ἀπαραίτητο σιγάκι. Τῆς τὸ τραγουδάει μελωδικά καί... φάλτσα:

«Ἐδῶ Γαμπρός, καλὸς Γαμπρός,
τῆς Ζούγκλας λιποτάχτης!
Γόης, τσαχπίνης, ὁμορφος,
καί... πτυχιούχος Σφάχτης!
Πᾶρε μ' ἐμένα, Κούκλα μου
νά 'δῆς τρελλές ἀγάπες!
Θά λαχταρίσης τὸ ψωμί,
μὰ θά χορτάσης... φάπες!».

Ὁμως, τὴν ἴδια στιγμή ξαφνιάζεται. Κάτι σάν σίφουνας περνάει πλάι του...

Εἶναι ἡ ἀδείλιαστη Βάντα. Ἐχει καταφέρει νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ μακελειό ποῦ γίνεται. Καί μανιασμένη, καθὼς εἶναι,

χύνεται πάνω στὴν πανέμορφη Βασίλισσα, ποῦ θέλει ν' ἀρπάξῃ τὸν ἀγαπημένο της Κραγιαμπού!...

Οἱ δυὸ Γυναῖκες πιάνονται ἀμέσως στὰ χέρια. Παλεύουν καί κτυπιῶνται μέ ἀφάνταστη λύσσα καί μανία!

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὲς συνεχίζεται καί τὸ μακελειό τῶν δυὸ Ἀνδρῶν μέ Ψαρανθρώπους!...

Ὁμως τί παράξενο! Οἱ δυὸ γιγάντιοι Ἀστακοί, ποῦ τοποθετημένοι δεξιᾷ κι ἀριστερά, φρουροῦν τὴ Βασίλισσα, δέν κουνιῶνται καθόλου γιὰ νά τὴν προστατέψουν ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι. Ἐξακολουθοῦν νά στέκουν ἀκίνητοι καί μαρμαρωμένοι.

Ὁ Νᾶνος προχωρεῖ πρῶτα στὸν ἓναν κ' ὕστερα στὸν ἄλλον. Τοὺς τραβάει τὰ τεράστια μουστάκια. Καί τότε καταλαβαίνει πὼς δέν εἶναι ζωντανοί. Μονάχα τὰ σκληρὰ καβούκια τους ὑπάρχουν. Τὸ ἐσωτερικὸ τους εἶναι ἄδειο. Κούφιο!

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Ποκο-

πίκο θρονιάζεται μ' ένα πήδημα πάνω στον άδειο τώρα θρόνο της πανέμορφης Γοργόνας.

—'Αμάν, μεγαλειά!... Τύφλα νάχουνε οί... γαλαζοαίματοι! Σάν πρώτος ξάδερφος του 'Αθδούλ Χαμίτ είμαι, άδερφέ μου!

—'Ομως, άλλοίμονο!... 'Ο άμοιρος Νάνος δέν προφθαίνει νά χαρή τὰ θρίαμβό του.

Ξαφνικά ή Βασίλισσα Γοργόνα πού κυλιέται κάτω, παλεύοντας με τή Βάντα, βγάζει μιιά δυνατή και άγρια φωνή:

— Ντουρ 'Οσράν!... Ντουρ 'Οσράααααν!...

Τήν Ίδια στιγμή ή ολόκληρη ή ύποθρύχια φαντασμαγορική σπηλιά, συγκλονίζεται σάν από δυνατό σεισμό!

Ταυτόχρονα κ' ένα φοβερό κι' ένα φοβερό κι' άπαίσιο μουγκρητό συνταράζει τὸ έσωτερικό της!...

Καί νά:

Σχεδόν άμέσως ένα τρομακτικό πλάσμα παρουσιάζεται!

Κατατρομαγμένος ὁ Ποκοπίκο, βγάζει μιιά κραυγή καταπλήξεως:

—'Ααααα!...

Κι άμέσως, πηδώντας από τὸ θρόνο πού είχε σκαρφαλώσει, στέκει άκίνητος μπροστά του.

Τὸ κυττάζει με φρίκη και δέος. Ψιθυρίζει πένθιμα:

— Αιώνία μας ή μνήμη! Καί τοῦ χρόνου νάμαστε καλά!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Είναι ο τίτλος της
ΕΚΑΤΟΣΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

περιπετείας του μοναδικού περιοδικού Ζούγκλας που κυκλο-
φορεί στην Ελλάδα :

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

και που το γράφει ο
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Διαβάστε όλοι
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
την συναρπαστική περιπέτεια

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Είναι γεμάτη από
ΠΛΟΚΗ — ΔΡΑΣΙ — ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Κανέννας απ' όσους διαβάζουν

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

δεν μετάνιωσε ποτέ για τις δυο δραχμές που έδωσε να τον
αγοράση !

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

είναι η περιπέτεια που θα σας καταπλήξει και γοητεύσει.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

είναι η περιπέτεια που θα σας μείνει αλησμόνητη !

Σ η μ . Η σκηνή που παρουσιάζει ή εικόνα έξωφύλλου
του παρόντος τεύχους (άρ. 103) συμπεριλαμβάνεται στο κείμε-
νο του επόμενου τεύχους αρ. 104.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

κυκλοφορεί τὸ

ΟΓΔΟΟ

τεύχος τοῦ περιοδικοῦ ὁ

«ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

μὲ τὴν καταπληκτικὴν περιπέτειαν

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν

ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Εἶναι μιὰ περιπέτεια πού θὰ σὰς ἀφήσῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν 'Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 103.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σε δόσκληση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694